

***The Animals* of een dialoog tussen moeder en zoon**

Ooit, toen het is stil was op straat en de winkels leeg, begon een moeder steeds terugkerende vormen op te merken in de tekeningen van haar zoon: kleurrijke langwerpige eivormige silhouetten die moeiteloos over witte pagina's zweefden. Waren dit raadselachtige soorten van een abstract dierenrijk? Misschien betoverend glinsterende juwelen of beschermende cocons? Of waren het een soort carnavaleske versieringen, suggestieve overblijfselen van een extravert verleden?

De hardnekkige silhouetten begonnen los te komen van het papieroppervlak, kregen langzaam meer volume en kwamen tot leven in hun hervonden habitat. In hun driedimensionale vorm bestonden ze uit een lappendeken van aan elkaar genaaid medisch gaas, met de hand geleverd in eenzelfde palet als hun grafische tegenhangers. Hoe speels ze ook waren, ze hadden iets mysterieus en ongemakkelijk over zich. Hun gefragmenteerde huid van naast elkaar geplaatste geometrische delen van doorschijnende stof vormde een tactiel raster van organische uitgestrektheid. Hun scherpe hoeken en stijve profielen gaven zich over aan de zwaartekracht en verraadden de materialiteit van hun eigen gewicht. Dit weerhield ze er niet van om sierlijk te wiegen, in en uit te ademen in hun scherpere plooiën, hun uitgezakte lichamen op te blazen met zachte en etherische bewegingen.

In het begin bleven ze achter de ramen hangen, onder het tapijt of onder het bed, om er dan weer uit te sluipen en andere manieren te vinden om de aandacht van het kind te trekken. Naarmate ze aan de mensen gewend raakten, naderden ze hen en waren ze zelfs getuige van hun gesprekken, terwijl ze hun metamorfische contouren in een hobbelige en onhandige tred voortsleepten. Na verloop van tijd werden ze niet alleen regelmatige bezoekers, maar ook de hoofdrolspelers in een nu gedeelde microkosmos. De noodtoestanden en het leed van de instortende buitenwereld openden ruimte voor deze ingebeelde intimiteit om zich te ontvouwen in een fictief samenleven tussen verschillende soorten.

Wat je hier ziet zijn de overblijfselen van niet-zo-lang geleden tijden en van tegenstrijdige emoties, variërend van speelse inventiviteit tot angst voor onzekerheid. Als een gebaar van diepgaande zorg heeft een moeder de omringende angst gekanaliseerd in het versterken van haar affectieve band en non-verbale communicatie met haar zoon door middel van gemeenschappelijke creatie. Het resultaat ontvouwt zich voor je ogen: hangende wezens met een gazen huid die je confronteren met hun abstracte lichamelijke terwijl hun ongrijpbare stop-motion naweeën de ruimte animeren. Of is het de onvrijwillige dans waar je deel van uitmaakt door een subtiele rilling uit te lokken terwijl je door deze zoömorfische wezens loopt? Want het is door het in- en uitademen van wederzijdse existenties dat de potentiële choreografieën van veerkracht, hoop en transformatie kunnen ontstaan.

*

The Animals is een sculpturale serie gemaakt met medisch gaas en gebaseerd op tekeningen van Maria Kley's vierjarige zoon Rune tijdens de eerste COVID-19 lockdown in 2020. In Locomotion werden deze tekeningen gedeeltelijk geanimeerd in een stop-motion projectie die de ruimte van de galerie bevolkt. Het geheel wordt aangevuld met het tweeluik Inhale, Exhale dat ook is samengesteld uit medisch gaas en doet denken aan de conventionele mondkapen, zo kenmerkend voor de pandemie.

Olivia Ardui